ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **N. M. S.,** zast. Mgr. Emilem Doleželem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 7. 2016, č. j. CPR-11774-3/ČJ-2016-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2016, č. j. 75 A 27/2016 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Kasační stížností, datovanou dnem 8. 8. 2016 (správně zřejmě 8. 9. 2016) a podanou dne 8. 9. 2016 prostřednictvím datové zprávy Nejvyššímu správnímu soudu, se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá kasace shora označeného usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Zároveň stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Krajský soud napadeným usnesením odmítl stěžovatelovu žalobu, jež směřovala proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“) a rozhodl o nákladech řízení dle § 60 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že krajský soud odmítl žalobu na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť dospěl

k závěru, že byla podána opožděně. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), správní vyhoštění. Podle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pak platí, že žaloba proti správnímu rozhodnutí o vyhoštění musí být podána do 10 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Zmeškání lhůty nelze prominout. Krajský soud z kopie doručenky, kterou si vyžádal od žalované, zjistil, že žalobce převzal rozhodnutí žalované osobně dne 28. 7. 2016, pročež tímto dnem počal běh lhůty pro podání správní žaloby proti uvedenému rozhodnutí. Lhůta deseti dnů pro podání žaloby tak uplynula dnem 8. 8. 2016 (pondělí – pozn. NSS). Vzhledem k tomu, že žaloba byla krajskému soudu doručena prostřednictvím datové zprávy až dne 24. 8. 2016, dospěl soud k závěru, že byla podána opožděně.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tvrdě nezákonnost napadeného usnesení spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle stěžovatele krajský soud rozhodl zcela formalisticky, bez respektu k vážné újmě na ústavních právech, která stěžovateli hrozí. Podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. V dané věci správní vyhoštění neoprávněně zasáhlo do práva na soukromý a rodinný život a bylo na místě, aby se krajský soud stěžovatele zastal. Je třeba poukázat na to, že Listina je předpisem vyšší právní síly než zákonné ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dále stěžovatel rozsáhle brojí proti důvodům správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost směřuje proti napadenému usnesení, které je pravomocným rozhodnutím krajského soudu ve správním soudnictví. Byla podána osobou k tomu oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, ze kterého napadené usnesení vzešlo. Stěžovatel se jejím prostřednictvím domáhá zrušení napadeného usnesení, a to z důvodu podřaditelného pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., aniž by brojil pouze proti výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení či pouze proti důvodům rozhodnutí. Kasační stížnost je tudíž přípustná, nikoliv však některé jí uplatňované důvody. Vzhledem k tomu, že byly naplněny i další podmínky řízení, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ačkoli stěžovatel v kasační stížnosti označuje jako její důvod nezákonnost napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., lze v kasační stížnosti nalézt právní argumentaci podřaditelnou pod kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) téhož zákona, kterýžto jako jediný lze přípustně uplatnit v rámci kasační stížnosti směřující proti usnesení o odmítnutí žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98).

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že kasační důvody směřující proti skutkovým zjištěním a právním závěrům žalované nejsou přípustné. Krajský soud se posouzením důvodnosti žaloby totiž vůbec nezabýval, a to souladně se svým předchozím zjištěním, že žaloba byla podána opožděně. Uvedenou kasační argumentací se proto Nejvyšší správní soud v tomto řízení nemůže zabývat.

Pokud stěžovatel dále namítal, že krajský soud pochybil, když v rámci posuzování otázky včasnosti podání žaloby vycházel ze zvláštní úpravy délky lhůty k takovému úkonu stanovené v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, není jeho námitka důvodná. Stěžovatel se domnívá, že s ohledem na ustanovení čl. 10 odst. 2 Listiny nelze bránit věcnému projednání žaloby stanovením lhůty pro její podání. Takovýto výklad považuje Nejvyšší správní soud za nesprávný. Stěžovatel se žalobou u krajského soudu v rovině ústavně-právní domáhal svého ústavně zaručeného práva na ochranu před zasahováním do jeho soukromého a rodinného života. Přesněji stěžovatel v žalobě namítal, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy. Pro takové situace stanoví čl. 36 odst. 2 Listiny právo obrátit se na soud, nestanoví-li zákon jinak. Odstavec čtvrtý posledně uvedeného článku Listiny pak podotýká, že podrobnosti výkonu práva obrátit se na soud stanoví zákon. Tímto zákonem je v nyní posuzované věci soudní řád správní, jenž v § 72 odst. 1 stanoví, že *„[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.“* V případě žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění stanoví zvláštní zákon lhůtu jinou – krajský soud přitom správně shledal, že je to právě zákon o pobytu cizinců, jehož § 172 odst. 2 stanoví lhůtu pro podání žaloby v délce deseti dnů. Jedná se tedy o nepřerušený řetězec zmocnění ke stanovení podrobností, případně odchylek od nejobecněji formulovaného práva obrátit se na soud ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny. Nejvyšší správní soud přitom podotýká, že krajský soud, jsa jedním z orgánů moci soudní, jež v rámci soudnictví vykonávají státní moc, musí tuto státní moc uplatňovat v mezích stanovených zákonem a způsobem, jaký zákon stanoví (srov. čl. 2 odst. 2 Listiny). S touto povinností soudů koresponduje ustanovení čl. 95 odst. 1 Ústavy, podle něhož je soud vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu, přičemž dle odst. 2 téhož článku nemůže zákon neaplikovat ani tehdy, má-li za to, že není souladný s ústavním pořádkem. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že v případě výše citovaných zákonných ustanovení neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu postupem dle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Je si přitom vědom nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. 17/09, který označil lhůtu sedmi dnů k podání žaloby v některých azylových věcech za nedostatečnou, přičemž současně akceptoval lhůtu patnáctidenní. Jednalo se o jinou věc, než která je předmětem tohoto řízení, přičemž lhůta deseti dnů není natolik krátkou jako lhůta sedmidenní. Navíc u stěžovatele se nejednalo o hraniční zmeškání lhůty – zmeškal ji o více než dva týdny.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a ani nedospěl k závěru, že je napadené usnesení třeba zrušit pro některý z důvodů uvedených v ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., nezbylo, než kasační stížnost v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout. O stěžovatelově návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ve věci samé rozhodl bezodkladně.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný a nemá tak právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovaná neprokázala, že by jí v řízení o kasační stížnosti vznikly náklady, jež vynaložila účelně a nad rámec své běžné úřední činnosti; z tohoto důvodu jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů tohoto řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. září 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu